

Viața pe Pământ... încotro?
Viitorul omenirii și Pământului

Inuaki, reptilianul din mine
Cartea întâi
Dezvăluiri tulburătoare despre trecutul,
prezentul și viitorul Pământului

Inuaki, reptilianul din mine
Cartea a doua
De la Zamolxe la noua eră

An.unnak.ki versus An.unnak.ki

Bucătărie ezoterică

ARYANA HAVAH

Inuaki, reptilianul din mine

Ediție integrală

Editura Orfeu 79
BUCUREȘTI

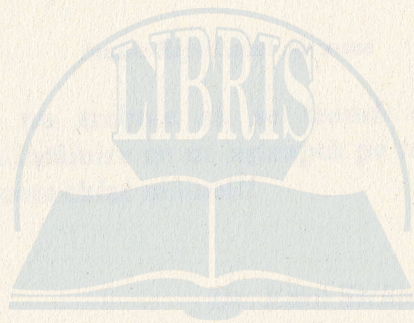
Nimeni nu trebuie să se teamă de marea și inevitabila întâlnire ce ne așteaptă pe toți , în viitor, curând , poate chiar mâine!!!

Dr. Emil Străinu
Directorul Centrului de Studii
și
Cercetări Psihotronice și Ufologice
emilstrufo@gmail.com

Cartea întâi

**Dezvăluiri tulburătoare despre
trecutul, prezentul și viitorul Pământului**

Înainte de orice aş dori să vă povestesc câte ceva despre mine. Nu sunt o persoană facilă, din contră, sunt una din ființele care caută, scormonesc, contestă și își bazează logica nu atât pe argumente științifice, cât pe trăiri sau experiențe proprii. Nu pot spune că sunt o novice în domeniul paranormalului, căci încă din copilărie primesc mesaje și comunicări, însă datorită pregătirii, mă uit întâi la disfuncțiile interlocutorului și abia apoi la capacități.

Trebuie să vă spun, că eu sunt psiholog și lucrez preponderent cu copiii. Am copii de toate vârstele și de toate categoriile sociale. Am copii a căror părinți ar trebui consiliați și copii care au reale probleme de adaptare. Unii sunt introvertiți, alții exuberanți, dar toți la un loc sunt suflete care încearcă să se adapteze la condiția de om, care încearcă să se ajusteze la frecvența acestei planete, să se întegreze în societate și să devină membri ai ei.

Spun tot timpul că ar trebui înființată o școală a părinților, care să fie obligatorie înainte de a aduce un suflet pe lume. Copiilor nu le sunt de folos daruri nenumărate și bunuri peste măsură, ei au nevoie de dragoste, afecțiune și atenție, însă noi din lipsă de timp, sau poate pentru că suntem prea stresați și oboșiți, îi respingem, îi trimitem în camera lor sau afară la joacă, sau mai rău lăsăm pe alții să se ocupe de ei, de nevoile și problemele lor, de educația lor, iar apoi ne întrebăm cu cine seamănă acest copil, agresiv sau timid, de la cine a moștenit această cruzime sau acest limbaj. Căutăm în neam tot felul de asemănări – și întotdeauna găsim vina situații de partea cea mai slabă a arborelui genealogic – o facem din dorința de a ne ascunde nouă înșine eșecul, din dorința de a brava, de a ne amăgi,

însă adânc în sufletul nostru stă ascunsă identitatea vinovatului, vinovat ce nu va fi niciodată demascată, arătat lumii întregi, vinovat ce nu va fi adus nici măcar la nivelul conștiinței.

Cu asta mă lupt eu în fiecare zi. Uneori câștig bătălia, alteori o pierd sau nu se întâmplă nimic, dar ce pot spune cu siguranță este faptul că între părinți și copii, în urma consilierii, se înfiripă o mică punte de legătură, ca un firicel luminos de ață, care crește și se îngroașă cu fiecare mângâiere sau vorbă bună, cu fiecare poveste citită, cu fiecare sărut de noapte bună.

Dar să revenim la povestea noastră. Țin minte că era o dimineață de vară, cu cer înnorat. Era o atmosferă apăsătoare, sufocantă. Am decis să deschid geamul în speranța că ușorul disconfort pe care îl simțeam va fi alungat de aerul proaspăt. Nu mă simțeam în apele mele, aveam o ușoară presiune în plexul solar; știam că această apăsare este alarma mea interioară, care îmi dă de știre că anumite evenimente mai puțin agreabile mie, urmează să se producă. Speram din tot sufletul să fie o alarmă falsă, mai ales că știam că trebuie să vină un băiețel nou.

La ora stabilită acesta intră în cabinet împreună cu mama sa.

Puștiul, un copil superb, cu ochii albaștri precum cerul de vară, cu părul șaten, ciufulit, era îmbrăcat într-o pereche de blugi nu foarte noi și un tricou galben pe care scria *Love me*.

Mă gândesc ce bine ar fi să scriem pe hainele tuturor copiilor *Iubiți-mă*. În felul acesta nu am mai uita. Se uită lung la mine, după care se așeză hotărât pe fotoliu. Aflu, deși știam din fișă, că se numește David (aici nu este numele lui real) și că are 7 ani.

De obicei, după o scurtă perioadă de acomodare, când simt că pot comunica cu copilul, rog părintele însoțitor să

aștepte în sala de așteptare, însă spre surprinderea mea, David îi spune mamei lui să plece.

Sunt intrigată de reacția lui, mai ales că nu adusesem vorba despre așa ceva și încerc să mă lămuresc. Aflu de la el că a fost adus aici de către mama lui ca urmare a faptului că el aude „o voce în cap, ca și cum ar fi la telefon”, care îi vorbește și pe care o întrebă vrute și nevrute, inclusiv cum să treacă la anumite niveluri pe calculator, voce care întotdeauna îi dă răspunsuri corecte.

Îl întreb dacă știe cum se numește acea voce și îmi spune că el îl cheamă cu numele de Agthon, că acesta vine dintr-o altă constelație, din care a sosit și el la reîncarnare, și că au stabilit să rămână în contact pe toată durata șederii lui aici, pe acest pământ. Îl întreb cât va sta pe la noi și îmi răspunde că dacă ar fi să numărăm în anii actuali ar fi cam 200, însă curând vom socoti altfel timpul și de aceea nu îmi poate spune.

Am continuat discuția aproape o oră și am rămas uimită de maturitatea și profunzimea răspunsurilor sale. Am aflat pe parcursul discuției că unele dintre răspunsuri erau date de „vocea de la telefonul din cap”.

Înainte să iasă pe ușa camerei, s-a întors către mine și mi-a spus că aseară după ce aflase de la mama lui că trebuie să vină la mine, Aghton i-a spus să-i transmită psiholoagei că o roagă să scrie tot ceea ce va discuta cu el într-o carte, chiar dacă nu îi este pe plac și totodată, ca el să fie crezut că ceea ce spune este real, să nu îi pară rău după vaza pe care a spart-o acasă, de dimineață, când a încercat să închidă geamul.

Vă închipuiți ce senzație de panică am trăit în acel moment, mai ales că eram singura care știam acest lucru!

În acea clipă am avut confirmarea că toate trăirile și experiențele lui erau reale. Era ca și cum deodată un vâl gros mi se ridicase de pe ochi. Atunci mi-am dat seama

că ideile de la care plecam, chiar dacă se pot numi deformație profesională și anume că ceea ce aude este rodul unei imaginații bogate, a unor trăiri ezoterice de natură schizofrenică, sau a unor comunicări izvorâte din dorința de a avea ceva în plus față de ceilalți, de a fi diferit față de medie, sunt nefondate.

Așa am ajuns astăzi aici, în postura de scriitor. Am încercat, bineînțeles sub îndrumarea lui să adun cele mai importante mesaje primite. Vi le redau exact așa cum au venit, fără a face corecturi, spre a păstra autenticitatea și acuratețea lor.

Vă mulțumesc anticipat pentru timpul alocat citirii acestei cărți. Unii o vor considera o nebunie, alții o vor înțelege. Primilor le cer iertare, celorlalți le doresc să își găsească drumul și să își conștientizeze misiunea.

I

La a doua întâlnire m-am simțit cumva apropiată de acest puști. Era ca și cum ne cunoșteam de foarte multă vreme, ba mai mult între noi apăruse acel sentiment de comuniune, cum numai prietenii foarte vechi îl au.

L-am întrebat cum îi este mai comod, să îi pun întrebări sau să îl las pe el să îmi povestească? După o scurtă perioadă de gândire mi-a răspuns că ar prefera să fie întrebat.

Aryana: Cum te numești tu aici pe pământ?

David: David.

A: Mai ai și un alt nume?

D: Acum nu. Am avut multe nume, dar acum am unul singur.

A: Cum preferi să îți spun?

D: David.

A: De ce?

D: Pentru că acesta este numele meu actual.

A: Mi-ai spus la început că ai sosit la încarnare de pe o altă planetă. Știi cum se numește?

D: Se numește Inua și se află în apropiere de Orion.

A: Și locuitorii ei se numesc tot Inua?

D: Nu se numesc inuaki.

A: Deci tu ești inuaki?

D: Am fost inuaki, acum sunt pământean.

A: Cum este fosta ta planetă ?

D: Mai frumoasă ca Pământul.

A: Are același relief?

D: Aproape. Are ape, munți, câmpii, însă diferă plantele. Copacii de acolo au majoritatea culori care seamănă cu argintiul de aici, numai că un pic mai alb.